

Én egy magyar vizsla vagyok, aki a Sanyi névre hallgat, de hívnak még Sanyikának, Sanyónak, kinek hogyan jut eszébe és tartja kedve. Nekem nincs ínyemre a sok becézgetés, s mivel kutya vagyok inkább elvárom azt, hogy gyakrabban simogassanak meg.

Egy kis városban élek, egy lakás századik emeletén. A lakásba jutás kész gyötrelem, mert a felvonó legtöbbször nem működik. Már az ötvenedik emeletnél elkábulok és a gazdimnak kell, hogy felvigyen. Valójában csak színészkedem, hogy elájultam, valójában nincs kedvem se mászni sem ereszkedni. A lakóhelyemmel valójában meg vagyok elégedve, hiszen fel van szerelve minden hiperszónikus technológiával.

A mellékhelységem ki van világítva, zenél is, azzal a céllal hogy kedvet kapjak...

Barátom a Csöpi, aki gyakran meglátogat, ugyanis az ő gazdija az én gazdim barátnője.

Néha idegesít mert ugatós, de hát a barátom.

Gazdámról is mondanék néhány szót, ő a Jani. Azt hiszem örökbefogadott, de valójában már nem emlékszem hogyan találtunk egymásra. A lényeg az, hogy szeret engem és rendesen a gondomat viseli. Szemei kissé keresztbe állnak, így sosem tudom, hogy merre néz. Ettől a kisebb technikai hibától elltekintve én is nagyon szeretem és mindig hazavárom, igaz néha jó nagy széjjeliséggel.

Ez vagyok én, Sanyi a századik emelet királya!